

Anders Frostenson  
Tal vid Sven Lidmans begravning 1960  
FRÄMLING I GUDS HÄGN

” Jag är en främling i ditt hägn, en gäst såsom alla mina fäder.”  
Psalt. 39 : 13

” En stridsmans liv lever ju människan på jorden.”  
Job 7 : 1

” En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad.”  
Psalt. 46 : 5

” De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till  
rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen:”  
Daniel 12 : 3

Det är några av de många bibelord man kunde välja mellan, om man ville försöka antyda några konturer i Sven Lidmans livsöde. ” Jag är en främling i ditt hägn och en gäst som alla mina fäder”. Det är själen som talar så i människan : Du skall inte stanna här. Du är på vandring och genomresa. Du har en lång väg framför dig. Du måste skynda, bo i tält, som snabbt kan brytas.

Sven Lidman hade nästan ett helt liv lystrat till dessa själens påminnelser och uppbrottssignaler. De fanns inom honom en djup resonansbotten för dem. Den fanns i hans omfattande och personligt förtätade historiska kunskap, hans medvetande om hur snabbt släktleden avlöser varandra, att över människohistorien 2 :a Mosebokens rubrik kunde sättas : Exodus – uttåget.

I denna resonansbotten av historieberättande vibrerade hela hans varelse, därför att han inom sig bar de bortgångna ur hela sin släkt.

Jag är ett skälvande eko blott  
på Nuets kust.  
av fädrenas ångest och bragd och brott  
och nöd och lust.

Han bar – alltid närvarande inom sig – ett helt århundrades släkthistoria, ett sorl av röster, ett kommande och gående – in och ut – genom födelsens och dödens portar.

När det sviktade för honom var det dit – till förfäderna – han flydde. Han gjorde det redan när han skrev sin första roman. Det var ingen oförberedd människa, denne 30 – åring, till vilken den kallande rösten nådde fram envis som en getings surrande: ” Du måste lämna allt detta. Du måste gå bort från alltsammans.”

I omvändelsen 17 mars var det själens hemkomst han fick vara med om. Han beskrev den i ord samtidigt med upplevelsen:

Hem till Gud – hem till Ditt hus  
själen till Din urelds ljus  
nu från mörkret återvänder.

Själén skyndade i förväg till den värld som är dess ursprung och dess hem. Livsresan var därmed utstakad – en resa till domen och evigheten – en pilgrimsresa, som snart fick också en annan dimension, blev en resa ut bland människorna. Ljusupplevelsen på Kammakargatan fick samma fortsättning som ljusupplevelsen på Damaskusvägen i nästan oavbrutna prediko- och missionsresor, årtionde efter årtionde, kors och tvärs genom landet.

För Sven Lidman var omvändelsen från första stund en enrollering och ett engagemang, som var totalt och utan förbehåll. Han grep genast om korset, som krigsmannen med båda händer fattar om ett svärdsfäste.

All synd, all smuts, allt lågt begär  
Ditt rena blod borttvagit  
när som en krigsman i Din här  
Ditt kors som svärd jag tagit.

Det var soldatarvet i släkten som sprang i dagen i själva frälsningsupplevelsens hjärtpunkt. Redan innan – när det religiösa livet föresvävat honom som en dröm och en bön – var det detta han sträckte sig efter:

Jag vill bliva Guds egen lille soldat,  
om än ringast i hela Hans här.

” En stridsmans liv lever människan på jorden.” Det andliga verksamhetsfältet var för Sven Lidman mer ett slagfält än ett sånings- och skördefält. Det var den stridsfront där vi, enligt apostelns ord, har att kämpa ” icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.”

I den kampen finns inga andra vapen som har någon kraft än korset, försoningsblodet på Golgata. Sven Lidman gick med det vapnet i sin hand till oavlätlig attack. Det fanns en omutlighet och ett skoningslöst allvar i denna hans troskamp. Det kunde komma hårdhet och lagiskhet i hans sätt och predikan under ett tidigare skede. De som följt honom och hans predikan vet att det efter hand blev ett allt större rum för evangeliet. En allt starkare ström av glädje bröt sig fram genom hans liv och hans förkunnelse – saligheten att få ha en Herre som man tillhör och som man också tjänar.

Genom denna förkunnargärning med dess nakna bekännelsekaraktär, genom det talade och skrivna ordet och i mycket hög grad genom enskilda personliga samtal har många blivit förda till rättfärdighet – till rättfärdiggörelse genom tron.

I stor kärlek och vördnad till honom som förmedlade ljuset till dem, skall de fortsätta att låta sig ledas av det. Den Andens eld som blev tänd skall tända en ny eld. I saknaden efter Sven Lidman skall ny tro och kärlek vakna och växa. Hans jordiska livslåga har slocknat. Som en stjärna skall han själv tändas på nytt. Lika säkert som bibelordet är sant: ” De som fört många till rättfärdighet skola lysa som stjärnor, alltid och evinnerligen.”

Resenären har kommit hem, stridsmannen har gått in i Guds frid.

Hem till Gud – hem till Ditt hus  
själén till Din urelds ljus  
nu från mörkret återvänder.

